
INHOUD

VOORWOORD	2
TEGEMOETKOMINGEN:	
- belangrijkste wijzigingen	5
MANUTENTIE - TILTECHNIEKEN	8
TEN HUIZE VAN ... Ann Van Den Broeck	15
REIZEN	
- Reizen Namibië (2)	16
ACTIVITEITEN:	
- Kalender	18
- De Purperen Zwembroek	19
- Daguitstap: Efteling	22
- Piekerniefuif	22
REDACTIONEEL	
- Onliner 11	25
- Cursus "Mezelf zijn met mijn handicap"	26
AANKONDIGINGEN	32

REDACTIERAAD

Hoofdredacteur: Jacky Boelens
Diksmere 43, 9940 Evergem, tel. en fax 09 357 46 46
e-mailadres: info@piekernie.org
website:www.piekernie.org

De redactie behoudt zich het recht voor toegezonden stukken in te korten, te wijzigen en met opgave van redenen af te zien van plaatsing.

De verantwoordelijkheid voor de inhoud van de mededeling berust bij de auteur.

Vormgeving (DTP) en druk: Beschermd Werkplaats Ryhove, Gent

VOORWOORD

Beste Piekernieter,

In naam van de redactie en het bestuur van onze vereniging wil ik jou hierbij een gezond en voorspoedig 2003 toewensen.

Vind jij ook dat de tijd steeds sneller gaat? Zelfs heel snel? De **milleniumgekte** ligt nog vers in het geheugen en intussen zijn wij al 2 jaar verder!

Een nieuw jaar, een nieuw werkjaar voor VZW Piekernie. Het project minibus is goed afgehandeld. De minibus zal binnenkort rondrijden met de nodige gegevens van onze vereniging en ook een dank aan onze sponsors. Want gelukkig hebben wij voor dit project op de sponsoring van een aantal serviceclubs en verenigingen kunnen rekenen. Niet in het minst van The Pfizer Foundation. Het heeft veel tijd en energie gekost, maar uiteindelijk zijn toch maar 30.000 US dollar op onze rekening gestort. Voor een vereniging als de onze een geschenk uit de hemel. Door deze financiële steun plannen wij in 2003 de aankoop van een 3-tal speciale rolstoelbevestigingen. Uiterst veilig, want de rug van de vervoerde rolstoeler wordt stevig gesteund en als extra bescherming is er de driepuntsgordel.

Belangrijk is ook dat wij jou verder zo goed mogelijk blijven informeren. Dat er belangrijke wijzigingen zijn op het vlak van tegemoetkomingen zet Koen in dit nummer verder uiteen. In "Ten huize van ..." een mooi portret van een alleenstaande paraplegiekster. Ruime verslagen van enkele zeer geslaagde activiteiten vind je in de rubriek "Activiteiten". Hier vind je ook de kalender voor 2003; deze is nog niet volledig, maar je zal tijdig geïnformeerd worden. Het reisverslag van Ingrid Leroy zal enkele mensen wellicht reiskriebels bezorgen en Christ beschrijft op zijn onnavolgbare manier een probleem met zijn rolstoel. Voor elk wat wils. Ik wens jou veel leesgenot.

Jacky Boelens

Rechtzetting: bij de hernieuwing van het lidmaatschap is een blunder gemaakt. Alle gegevens stonden netjes in de brief, behalve één: het bedrag. Alerte leden hebben ons belaagd met telefoons en mails. Hierbij het ontbrekende gegeven: bedrag lidgeld is 15 euro. Mocht je nog niet hebben overgeschreven, doe dit dan fluks. Het rekeningnummer vind je op de achterflap van dit nummer.

TEGEMOETKOMINGEN

Beste lezers,

Begin december werden er in de media belangrijke wijzigingen omtrent de tegemoetkomingen van het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu aangekondigd. In dit artikel zal ik proberen om de belangrijkste hervormingen toe te lichten.

Ter herinnering:

Er bestaan vier soorten tegemoetkomingen voor personen met een handicap binnen deze wetgeving:

- De verhoogde kinderbijslag voor mensen jonger dan 21 jaar. Ook dit stelsel zal vanaf volgend jaar worden hervormd, maar verdere details ontbreken voorlopig nog.
- De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT): Deze heeft tot doel om mensen tussen 21 en 65 jaar, die omwille van hun handicap geen eigen inkomen kunnen verwerven, toch een inkomen te garanderen. Het bedrag van de uitkering is ongeveer gelijk aan het bestaansminimum.
- De integratietegemoetkoming (IT): Dit is een tegemoetkoming voor mensen tussen de 21 en 65 jaar bij wie een vermindering van de graad van zelfredzaamheid is vastgesteld. Het bedrag van de IT verschilt naargelang de graad van zelfredzaamheid.
- De tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB): Deze is bedoeld voor personen van minstens 65 jaar bij wie een gebrek aan of vermindering van de zelfredzaamheid is vastgesteld.

Vereenvoudiging van de procedures

1. Wijzigingen in de aanvraagprocedure

Aanvragen om een tegemoetkoming moeten totnogtoe ingediend worden bij het gemeentebestuur. De aanvragen worden pas doorgestuurd op het ogenblik dat alle noodzakelijke formulieren (medische, administratieve, enz.) aanwezig zijn. Op die manier raken sommige dossiers wel eens zoek.

Vanaf 01/07/2003 zal een aanvraag onmiddellijk ingeschreven worden in een register en doorgestuurd naar de Bestuursdirectie van de Uitkeringen van personen met een handicap. Deze zal zelf reeds een aantal opzoeken doen en de nodige stukken opvragen aan de aanvrager.

Vanaf 01/07/2003 zal een aanvraag eveneens terugwerkende kracht hebben (maximaal 3 maanden). Momenteel gaat het recht in vanaf de maand volgend op datum van aanvraag.

De beroepsprocedure wordt vanaf 01/07/2003 eveneens een stuk duidelijker.

2. Behandelingstermijnen

Momenteel bedraagt de maximale behandelingstermijn 180 werkdagen. Vanaf 01/07/2003 wordt dit 8 maanden. Duurt de procedure langer, dan zullen er intresten uitgekeerd worden.

3. Betaling per overschrijving wordt de regel

Momenteel worden de tegemoetkomingen nog steeds betaald via postassig-naties, tenzij de gerechtigde het uitdrukkelijk anders vraagt.

Voortaan zal dit steeds per overschrijving gebeuren. Er wordt uitdrukkelijk bepaald dat de uitkering gestort wordt op een rekening die geopend werd op naam van de betrokkene (bijvoorbeeld bij aanstelling van een voorlopig bewindvoerder) of op een rekening waar hij of zij een volmacht op heeft.

Modernisering van het stelsel en wegwerken van discriminaties.

De huidige wetgeving vertrekt nog steeds van het gezinsconcept en discrimineert samenwonenden van hetzelfde geslacht.

Er zal worden afgestapt van de indeling in categorieën "met personen ten laste", "alleenstaande" en "samenwonende". Voortaan zal er worden gewerkt met abstracte categorieën A, B en C.

- Categorie A krijgt het basisbedrag; dit is de restcategorie en omvat de mensen die niet tot B of C behoren.
- Categorie B krijgt het met 50% verhoogde basisbedrag en bevat de alleenstaanden en de personen die in een instelling verblijven (ongeacht het type).
- Categorie C krijgt het dubbel basisbedrag en bestaat uit mensen die kinderlast hebben of een partner die geen eigen inkomen heeft.

Concrete gevolgen:

- Iemand met een handicap die samenwoont met een persoon van hetzelfde geslacht, die geen eigen inkomen heeft, kan vanaf 1 juli 2003 de hoogste tegemoetkoming krijgen.

- Wanneer na het overlijden van de partner de inwonende zoon of dochter de zorg van de overgebleven ouder op zich neemt, zal deze ouder verder de hoogste tegemoetkoming kunnen krijgen, waar hij vroeger na het overlijden slechts recht had op de tegemoetkoming als samenwonende.

Verbeteren van de bescherming en wegwerken van inactiviteitsvallen

Vanaf 01/07/2003 wordt een vijfde categorie ingevoerd.

Ter herinnering: de graad van zelfredzaamheid wordt gescoord aan de hand van een schaal met 6 parameters, die elk gescoord worden met een score van 0 (geen problemen) tot 3 (volledige afhankelijkheid of volledig aangepast milieu noodzakelijk)

Volgende parameters worden gescoord:

- Verplaatsingsmogelijkheden
- Bereiden en nuttigen van voeding
- Persoonlijke hygiëne
- Onderhoud van de woning
- Communicatie en sociaal contact
- Vermijden van gevaar

	Categorie	Maandbedrag (huidige index)
7-8 punten	Cat. 1	76,99 euro
9-11 punten	Cat. 2	262,35 euro
12-14 punten	Cat. 3	419,21 euro
15-16 punten	Cat. 4	610,73 euro
17-18 punten	Cat. 5	692,84 euro

De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) wordt toegekend aan personen die door hun handicap niet kunnen werken. Er wordt uiteraard rekening gehouden met het bestaande inkomen uit arbeid. Vanaf 01/07/2003 zal 10% van het inkomen uit arbeid worden vrijgesteld. Ongeveer 35000 mensen zouden een voordeel hebben bij deze maatregel.

Voor de berekening van de integratietegemoetkoming (IT) werd sedert 1 juli 2001 een vrijstelling van 17355 euro ingevoerd voor het inkomen van de partner van iemand met een handicap die tot de categorieën 3 en 4 behoort. Vanaf 1 juli 2003 zal het inkomen van de partner van mensen van categorie 1 of 2 voor 1591,80 euro vrijgesteld worden (mager beestje).

Het inkomen uit arbeid van een persoon met een handicap wordt reeds voor 17355 euro vrijgesteld bij de berekening van de integratietegemoetkoming.

Vanaf 1 juli 2003 wordt voor de vervangingsinkomsten een aparte vrijstelling van 2478,94 euro (ook dit is een mager beestje) voorzien.

Alle personen die op dit ogenblik een uitkering ontvangen zullen in de loop van de komende maanden aangeschreven worden door het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu. Wie vroeger niet in aanmerking kwam voor een uitkering, en meent door deze wijzigingen wel in aanmerking te kunnen komen, doet best een aanvraag in de loop van de maand juni 2003.

Voor verdere vragen kan u altijd terecht in het CLNR of bij de dienst maatschappelijk werk van uw ziekenfonds of uw gemeente.

Koen Delplace

? *Leeft bij ú ook de drang naar een professionele aanpak*

U bent bij Ryhove aan het juiste adres.

Met 240 werknemers en een eigen transportdienst voeren wij uw opdrachten kwalitatief, kwantitatief en snel uit.

Onze mensen worden ondersteund door een uitgebreid machinepark waardoor wij uw opdrachten efficiënt behandelen.

BESCHERMDE WERKPLAATS RYHOVE • KONINGSDAL 24 • 9000 GENT
telefoon 09 226 29 37 • fax 09 227 00 17 • url <http://www.ryhove.be> • e-mail info@ryhove.be

MANUTENTIE – TILTECHNIEKEN

Verplaatsingstechnieken voor familieleden en begeleiders van personen met een handicap.

Inleiding:

Als tussendoortje en op vraag van één van ons leden wil ik een techniek beschrijven die voor sommige personen wel eens van pas kan komen.

De techniek bestaat erin iemand met een handicap op de rug te nemen om zo bijvoorbeeld een trap te kunnen opgaan. In tegenstelling tot de vorige technieken schuilen hier wel een aantal gevaren in. Men moet als drager zeker zijn beperkingen en grenzen inschatten en dat hangt dan ook uiteraard af van het gewicht van de persoon met een handicap (PMH) die men wil dragen. Indien men dit maar sporadisch zou toepassen blijven de risico's beperkt. Het kan handig zijn om ergens op vakantie zich uit de nood te helpen of om eens iets te gaan bekijken wat men anders toch moeilijk zou kunnen. Zo heb ikzelf onze ondervoorzitter na een aantal verbouwwerken in mijn woning de eerste verdieping getoond. Zo zie je maar, het kan wel eens van pas komen.

Techniek:

Een PMH dragen op de rug, met behulp van een singel.

Vorbereiding:

Voor het uitvoeren van de techniek heeft men een stevige tilband nodig, met een lengte van minimum 3m. We brengen het midden van de tilband onder de stuit van de PMH. De PMH moet als het ware er gaan op zitten. (de band mag dus niet te ver naar achter zitten) We zorgen ervoor dat we een stoel of tafel in ons bereik hebben. Vervolgens plaatsen we ons tussen de benen in hurkzit voor de PMH. Desnoods zetten we de benen van de voetensteun of indien dit mogelijk is zullen we de voetensteun verwijderen. (Fig.1)

Fig 1

Uitvoering:

De drager neemt nu beide kanten van de singel vast en zorgt ervoor dat ze op zijn rug gekruist worden (dit voorkomt dat de singel van de schouders schuift). (Fig. 2) We brengen beide stukken van de singel over de schouders en vervolgens langs de buitenkant onder de knieën van de PMH. Beide uiteinden worden nu op de buik van de drager vastgeknoopt. De PMH brengt beide armen rond de schouders van de drager. (Fig.3)

Fig.2

Fig.3

Het rechtkomen is nu het zwaarste karwei. Om onze rug optimaal te beschermen en om gemakkelijker recht te komen gaan we gebruik maken van de rugleuning van een stoel. We buigen goed voorover zodat het zwaartepunt van de PMH en uzelf boven uw voeten komt. Met behulp van de steunname op de stoel en met de kracht uit de benen komen we recht.(Fig.4)

Fig.4

Door de singel boven de lenden van de drager vast te binden draagt men de PMH eigenlijk op de heupen en wordt de rug veel minder belast. Indien het nodig is kan men met één hand de handen van de PMH fixeren en heeft men nog het andere hand vrij om bijvoorbeeld een trapleuning vast te grijpen. Op die manier kan men veilig de trap op en afgaan. (Fig.5)

Fig.5

Opmerkingen:

Denk wel: Ken uw grenzen!!

Om de PMH terug in de rolstoel te plaatsen gaan we omgekeerd te werk. Opnieuw zullen we de stoel als steunpunt gebruiken om in hurkzit te komen voor de rolstoel. Wanneer je dit voor de eerste maal doet oefen dan eerst met een valide persoon of spreek eens af, we zijn altijd bereid om dit voor te tonen of te kijken of men niet boven zijn grenzen gaat en het met uw partner of vriend wel verantwoord is. Veel succes.

Filip Buckens

TEN HUIZE VAN ... ANN VAN DEN BROECK

Het is alom bekend. Onze cultuur is een "koppel"cultuur. De meerderheid van het Belgische volk woont samen met een partner of is gehuwd. Cijfers voor 2001 spreken van 68.4% samenwonenden tegenover 31.6% alleenstaanden. Het is vaak makkelijker om bij die meerderheid te horen. Kosten voor het algemene levensonderhoud wegen immers zwaarder als je ze alleen moet dragen, dan wanneer je ze kunt delen. Bij vele sociale aangelegenheden wordt er verwacht dat je een partner meebrengt. Wanneer je in een rolstoel zit, is het bovendien handig wanneer je iemand om je heen hebt die eens kan helpen als het nodig is. Alleen wonen heeft zo zijn voor- en zijn nadelen. "Alle dagen mogen eten waar je zin in hebt" is bijvoorbeeld één van de voordelen die Ann Van Den Broeck ziet in het leven als vrijgezel.

Ann Van Den Broeck is een 39-jarige alleenstaande vrouw die zich sinds 12 jaar in een rolstoel voortbeweegt ten gevolge van een rugletsel D12 complete paraplegie. Ik ben vandaag te gast in haar woning in Berlaar, nabij Lier. Het is een gelijkvloers appartement met veel lichtinval en een smaakvolle inrichting.

"Ik heb veel geluk gehad dat ik dit appartement gevonden heb. Ik was al een hele tijd op zoek naar een stek om alleen te wonen. Een huisje kopen zat er niet in. Banken of andere financiële instellingen weigerden een lening omdat ik op het RIZIV stond. Een aangepaste huurwoning vinden die bovendien nog betaalbaar is voor een alleenstaande, bleek geen makkie te zijn."

"Op een dag hoorde ik dat ze hier bezig waren met appartementen bouwen. Het waren wel geen rolstoelaangepaste, maar onder het motto 'wie niet waagt, niet wint' ging ik toch een kijkje nemen. Ik trof er een huiseigenaar aan met veel begrip voor mijn handicap en waar het nog mogelijk was, paste hij de woning aan. Zo plaatste hij een iets lagere keuken, liet hij in de badkamer de kastjes weg zodat de lavabo onderrijdbaar werd en plaatste hij een extra toilet omdat het voorziene niet toegankelijk voor mij was. Ik kreeg ook nog de grootste garagebox toegewezen zodat ik zeker geen plaatstekort zou hebben om mijn transfers te doen. Een echte meevaller was dat!"

Gegevens van Nationaal Instituut voor de Statistiek – www.statbel.fgov.be

Nooit een toetsenbord gezien!

In een rolstoel belanden betekent dat je je leven moet herinrichten. Je dagbesteding zal er in veel gevallen anders uitzien dan vroeger. Voor Ann situeerde de grootste verandering zich op arbeidsvlak. Op het moment van het ongeval had Ann, toen 27 jaar, het A2 diploma laborant, maar werkte in de bakkerij van haar ouders. Sinds haar twaalfde hielp ze reeds mee bij het bakken van brood en banket, en na haar studies stond ze in voor de verkoop in de winkel. Het was voor Ann belangrijk iets om handen te hebben, een zinvolle bezigheid, een doel waar ze naartoe kon werken.

"Tijdens mijn tijd in het RC in Gent stelde prof. Brusselmans (psycholoog, nvdr) voor om een opleiding bij het GOCI te volgen." Het GOCI is een gespecialiseerd opleidingscentrum voor personen met een handicap in Aarschot. In de richting informatica kon je destijds kiezen tussen 3 opleidingen: programmeur, programmeur-analist en systeemanalist.

"Die omscholing betekende een hele ommezwaai voor mij. Je moet weten dat ik nog nooit van mijn leven een toetsenbord gezien had! Toen uit testing bleek dat

ik over de nodige capaciteiten beschikte om een dergelijke opleiding aan te vatten, en ik ook nog slaagde voor het toegangsexamen, kon ik starten met mijn opleiding tot systeemanalist." Deze opleiding duurt twee jaar. Het eerste jaar krijg je voltijds les in het GOCI, het tweede jaar besteed je voornamelijk aan stage en je eindwerk.

"De studies waren wel ontzettend zwaar. Je moest ontzettend gemotiveerd zijn om te slagen. We waren met een select groepje van 6 personen, allemaal hardnekkige doordouwers (zie foto). Zonder hun steun en die van mijn familie had ik het waarschijnlijk niet gered. Het niveau in het GOCI is erg hoog. Je bent ook verplicht om thuis over een computer te beschikken om mee te kunnen. Als ik iets jonger was geweest, had ik zonder twijfel volwaardig dagonderwijs gevolgd. De moeilijkheidsgraad is vergelijkbaar en je hebt er, in tegenstelling tot het GOCI, een gehomologeerd diploma. Desondanks heb ik er een geweldige tijd gekend. Mijn medecursisten waren enorm fijn en de opvang in het GOCI heb ik altijd als warm en hartelijk ervaren."

Uit werken gaan ...

Na haar studies kreeg Ann een job aangeboden op haar stageplaats. Een voltijdse betrekking als programmeur kon ze omwille van haar gezondheid niet volhouden. "Deeltijds werken in de informaticasector wordt helaas niet geaccepteerd. Als programmeur wordt van je verwacht dat je bereid bent lange dagen te kloppen en vaak overuren maakt. De sfeer binnen het bedrijf veranderde. Ik voelde me niet langer evenwaardig aan mijn collega's. Ik mocht bijvoorbeeld geen klantenbezoeken afleggen, terwijl dit voor de anderen een vereiste was. Toen het bedrijf op de koop toe verhuisde naar een oud gebouw dat niet bepaald rolstoelvriendelijk was, was ik opgelucht dat ik na twee jaar werken mijn ontslag kreeg."

Hele dagen thuis zitten was niet aan deze bezige bij besteed. "Ik kan me wel goed bezig houden met mijn verschillende hobby's, maar als je weet dat je in staat bent tot betaald werk, kan je toch moeilijk bij de pakken blijven zitten. Ik ben toen deeltijds bij een kennis in dienst gegaan als administratief bediende."

Ann houdt veel van het werk dat ze nu doet. Voor haar was de drastische verandering in beroepskeuze een verandering ten goede. "In de bakkerij helpen deed ik eigenlijk niet graag. Alle dagen diezelfde praat, altijd vriendelijk moeten zijn, ook al voel je je rotslecht ... Nee, geef mij maar mijn bureautje en mijn papieren, dan voel ik mij gelukkig."

Ziek zijn is een miserie

Deze energieke jonge vrouw voelt zich goed in haar vel als alleenstaande. "Het heeft zoals alles voor- en nadelen. Het grootste voordeel is dat ik kan doen en

laten wat ik wil. Het grootste nadeel om als rolstoelgebruiker alleen te wonen ondervind ik als ik erg ziek ben. Dan voel ik me ellendig." Of je nu in een rolstoel zit of niet, als je ziek bent, heeft iedereen wel graag iemand om zich heen die voor hem/haar kan zorgen wanneer dat nodig is. "In een rolstoel wordt het echter moeilijk om bepaalde dingen zelf te doen als je echt ziek en verzwakt bent. Als ik een zware griep heb of - zoals onlangs - een voedselvergiftiging, dan voel ik me hulpeloos en afhankelijk. Gelukkig kan ik in nood beroep doen op mijn moeder, mijn zussen of mijn nichtje."

Orde en organisatie

Alleen wonen als rolstoelgebruiker is volgens Ann een kwestie van organisatie. "Je moet er in eerste instantie voor zorgen dat er orde is. Dat is iets dat ik mezelf eigen heb moeten maken sinds ik in een rolstoel zit. Vroeger was ik zo slordig dat mijn moeder zich kon verongelukken op mijn kamer. Nu heeft alles een vaste plaats waar ik het kan opbergen." De inrichting van Anns woning is vooral gericht op het functionele. Elke plaats is zo goed mogelijk benut. Zo doet het bureau bijvoorbeeld ook dienst als washok. Ze heeft aan de muur een uitrolbare wasdraad geïnstalleerd die na het vervullen van haar taak gewoon kan ingeklapt worden en geen rommelig zicht nalaat.

Om aan ruimte te winnen heeft Ann haar eigen kasten uitgetekend. "In een meubelzaak reiken de slaapkamerkasten tot aan het plafond: veel ruimte waar je niks mee bent. Door ze zelf te tekenen had ik de gewenste indeling in mijn kasten en had ik mijn lades tenminste op de gewenste hoogte. De handige Harry's van de familie deden de rest."

Het onderhoud van het appartement doet Ann grotendeels zelf. Stofzuigen, dweilen, ... Een halve dag per week komt een schoonmaakster haar helpen. "Dan poetsen we samen. Zij doet de hoger gelegen dingen waar ik zelf niet bij kan. Klussen zoals ruiten kuisen, daar begin ik zelfs niet aan. Ook voor het verzetten van zware dingen zoals grote bloempotten of de zetels, heb ik uiteraard hulp nodig."

"Op mijn eentje boodschappen doen vind ik persoonlijk ook nogal moeilijk. Hier, in Berlaar, is haast niets rolstoeltoegankelijk. Naar de bakker, de beenhouwer of het gemeentehuis gaan lijkt soms meer op een survivaltocht. En voor een deftig warenhuis moet je al in een ander dorp zijn. Ik vind het veel aangenamer als mijn nichtje meegaat. Je zal het altijd zien ... In een warenhuis staat het product dat je nodig hebt nét iets te hoog in de rekken."

Het koken, de was en de plas ... Wanneer je in een rolstoel zit, vraagt dit allemaal meer tijd. "Daar heb ik het in het begin erg moeilijk mee gehad. Het moet bij mij vooruitgaan en ik kon het niet aanvaarden dat alles nu meer tijd vergde. Ik verzettede me er zelfs tegen. Uiteindelijk heb ik me er maar bij neergelegd. Je moet wel, anders geraak je gefrustreerd. Ik heb ondertussen wel geleerd om de dingen wat rustiger aan te doen."

Koken is ook een klus die je als alleenstaande zelf moet opknappen. "Ik kook eigenlijk helemaal niet graag, maar ik vind het belangrijk dat ik gezond eet, dus maak ik elke dag een vers potje. En als ik in het begin van de week een voldoende hoeveelheid aardappelen schil, dan kan ik daar drie of vier verschillende bereidingen mee maken: gekookt, gebakken, gepureerd, frietjes ... Zo hoef ik tenminste niet alle dagen aardappelen te staan schillen."

"Eten doe ik meestal voor de tv. Ik voel me heel goed als alleenstaande maar zoals de meeste vrijgezellen, vind ik de maaltijd nog altijd een sociaal gebeuren, en dan mis ik wel gezelschap. Ter vervanging zet ik dan de tv aan."

Creatief bezig zijn

Naast haar werk houdt Ann zich vooral bezig met borduurwerk en puzzelen. Eén van de wandversieringen die ik bij het binnenkomen voor een mooi schilderij hield, blijkt bij nader inzien een zelfgemaakt borduurwerk te zijn. Al van jongs af aan naait ze de mooiste dingen. Ze laat me een paar heuse kunstwerkjes zien waar haar huis mee gedecoreerd is. Het carrouselpaardje (zie foto) is er één van. Ze is eveneens een verwoed puzzelaar. En dan heb ik het niet over een doorsnee

puzzel van 1000 stukjes. Neen, puzzels van 9 of 10 000 stukjes zijn voor haar pas een uitdaging. Ze heeft er net één afgewerkt dat geïnspireerd was op de "Toren van Babel" van de Vlaamse schilder Peter Bruegel de Oude (zie foto).

Verder houdt ze van lezen. Haar voorkeur gaat naar het **fantasie genre**. Auteurs zoals **Tolkin** (Lord of the Rings), Feist en Hobb zijn de meest bekende. "Het is een genre apart: ofwel ben je er een fervent aanhanger van, ofwel vind je het maar onzin. Ik bestel de boeken per reeks via het internet, dan hoef ik er niet voor naar de winkel."

"Ik ben graag gezellig thuis. Ik ben niet zo een uitgaanstype. Sport is ook al niet aan mij besteed. Ik zou het eigenlijk wel vaker moeten doen, ik weet het. Soms ga ik wel eens fietsen, als het buiten 25°C is, het zonnetje schijnt, er niet veel wind is, en ik ongelooflijk veel goesting heb !"

"Al bij al bevalt mijn vrijgezellenleventje me zeer. Ik doe alleen de dingen die ik graag doe en hoef aan niemand verantwoording af te leggen en met niemand rekening te houden. Met niemand behalve mijn poes, die ik heel origineel "Poesie" heb gedoopt. Zij is mijn trouwe gezelschap. Ik heb haar al 16 jaar en we zijn de beste maatjes. Ja, we hebben het hier best naar onze zin."

Chantal Van Buynder

REIZEN

Op avontuur in Namibië (2)

Wat vooraf ging: na een uitstap van enkele dagen naar de beroemde Victoria watervallen in Zimbabwe en een nogal benarde terugtocht in een klein vliegtuigje zijn we ondertussen reeds enkele dagen met onze huurwagen (en rolstoel) alleen op weg in Namibië.

Sossusvlei

Lüderitz, een oude diamantstad aan de westkust naar het Noorden, hebben we reeds bezocht en we vertrekken naar de wereldberoemde duinen van Sossusvlei. Het is een heel lange tocht, zo'n 400 km vooral op pistes. Het zal zeker zo'n 8 uur rijden worden.

Ik ben er niet zo gerust in, het is te zeggen: met de wagen rijden in Namibië is wel héél erg eenzaam. We weten dat de eerste week de lastigste zal zijn op gebied van autorijden. Men kan er uren alleen rijden, grote stofwolken achterlatend, en men moet toch met gespannen aandacht de staat van de pistes blijven controleren. Je rijdt zó op een kei of een hoop zand. Het zijn inderdaad stille, maar ingespannen uren waarbij ik nu en dan weeral eens moet denken waarom we dit toch weer doen?

Maar Lieven vindt dit allemaal niet zo erg, alhoewel hij vandaag niet zo'n rijdag heeft, de pistes zanderig en de 400 km wel ver lijken... Hij geniet toch weer van elke meter, zegt hij.

Volgens de kaart komen we één benzinstation (t.t.z. één huis) tegen rond de middag waar we inderdaad benzine krijgen van een Duitse vrouw die hier blijkaar al te lang alleen woont naar haar kwaad gezicht te zien.

Na de middag toch ongeveer de helft van onze voorziene afstand afgelegd. We besluiten om onze picknick te eten. Het is felle zon, een lange zanderige weg voor ons en één boom met wat schaduw. Lijkt ons wel een geschikte plaats. Even een onoplettend moment en terwijl we onder de boom willen rijden, zitten we ineens vast in het zand!

Ha, nu is het **Lieven's** beurt om paniekerig te zijn! Een schop wordt uitgehaald, stenen gezocht om onder de wielen te steken. Maar met geen mogelijkheid geraken we eruit, integendeel, tot aan de as zitten onze achterwielen nu in het zand.

Op m'n laconieke vraag of we dan maar ondertussen zouden eten, kan Lieven echt niet lachen. Nu is het zijn beurt om het niet te zien zitten! Kwaad is hij: op zichzelf en op mij met m'n pogingen om het feit te minimaliseren (we gaan toch niet dood van in de auto te zitten, we hebben eten en veel water, desnoods slapen we in de auto, we kunnen toch niet neerstorten!...).

Tja, daar zitten we dan. We eten toch. En turen in de verte in de felle zon. Pfff, warm, zo zonder airco nu de motor afluigt.

Hebben we toch geluk? Na een groot uur een stofwolk en ja...een grote camion met toeristen! Zij hebben inderdaad het nodige gerief bij en met een kabel worden we weer op de weg getrokken!

Opgelucht (ja!) trekken we weer verder.

Het landschap is buitengewoon mooi, eindeloze vlaktes met af en toe zomaar midden in de woestijn een groene boom tussen de dorre graspollen en struiken. Grillige rotspartijen, kokerbomen, stralend blauwe hemel.

Onze lodge is een luxe rustpunt. Maar we hebben het verdiend vinden we!

Het avondlicht zet de woestijn in een prachtige gele gloed.

Onze bungalow is half vast, half tent. Het is de tweede keer dat er echt een aangepaste kamer is. Wat een schitterend, romantisch uitzicht hebben we hier, midden in de woestijn.

De duinen liggen in het Naukluft reservaat. Je kan gelukkig zeker een uur tussen de duinen rijden op een asfaltweg vooraleer je in het zand moet rijden met 4 x 4 wagens.

Ze zijn adembenemend mooi, overweldigende natuur. Vooral wanneer de zon ondergaat en de duinen je omringen in al hun schoonheid en voortdurend veranderende kleuren. Prachtige kleuren: van aubergine tot zwart, bruin, rood, geel...

Tja, de rolstoel zit wel heel erg in de weg om het gebied zelf binnen te trekken en daarom beslissen we toch maar om een tochtje te doen met een vliegtuigje boven dit enorme reservaat. Dit kost trouwens ook minder dan met een vierwiel-aangedreven jeep mee te gaan op een dagtocht.

Op het afgesproken uur staan we bij een kleine piste tussen de duinen. Er landt een piepklein vliegtuig en een jonge snaak in short stapt er uit. Of hij nog even zijn boterhammen mag gaan eten, wij kunnen alvast in het vliegtuig gaan zitten...

Tja, zou ik het nog wel doen, poog ik voorzichtig?

Deze jonge kerel boezemt mij absoluut geen vertrouwen in en dan dat toestelletje... Nu, de vlucht duurt maar een half uurtje, ik zal nog maar eens op m'n tanden bijten en niet te flauw doen t.o.v. mijn stoere echtgenoot (haha).

Maar o wee, eens aan het vliegen, schommelden we zo erg en zijn er zoveel luchtzakken en turbulentie dat het prachtige landschap waar we overvlogen mij ontgaan is.

Nu is het echt gedaan! Geen kleine vliegtuigen meer voor mij en m'n toenemende vlieg angst!

Swakopmund aan zee

We vertrekken naar de kust, Swakopmund. De tocht is weer zo'n 400 km lang, door het schitterende Naukluftpark. We genieten opnieuw urenlang van de eenzaamheid van de woestijn, de bergen, "stunning landscapes". De Kuiseb pas met zijn rotsen die net op hun kant liggen, de Welwitchia-drive waar we de oudste woestijnplanten ter wereld zien, de oudste zijn 1500 jaar.

Maar genoeg pistes nu. Blij dat we toch weer op asfalt kunnen rijden in Swakopmund. Een eerder slijk kuststadje waar veel rijke blanken hun buitenverblijf hebben. De Duitse bouwstijl doet zeer bevreemdend aan.

We boeken er een boottocht in Walvis Bay op aanraden van Brunhilde en Wim. Om 8 uur 's morgens staan we al aan de boot. Onze kapitein is van een beresterke soort die mij in een-twee-drie op de boot zwiert en het nodig vindt om een twijfelende Lieven (zou hij met zijn schoenen door het water waden?) op zijn schouder te zwieren en onder algemeen gelach op de boot te droppen.

Deze Zuidafrikaner kletst er op los, vertelt grapjes, is zo gelukkig met zijn job en zijn leven en maakt de tocht tot een belevenis. De zee is spiegelglad, we zien dolfijnen spelen, pelikanen komen er aan in glijvlucht, prachtig! We zien ze vis vangen in hun grote, zakvormige snavels.

Kolonies roze flamingo's, het zijn er wel honderden en als ze opvliegen zien we de roze met oranje vleugels. Een grote zonnevis ligt te slapen midden de zee.

Ineens springt een zeehond op de boot, even schrikken. Hij duikt steeds op uit het niets! Toch een enorm beest. Hij weet dat hij daar vis gevoerd krijgt, hij is de enige van deze dieren die dit durft.

Een grote zeehondenkolonie horen, zien en ruiken we.

De Turkse fotograaf van National Geographic die bij ons op de boot zit, heeft filmpjes tekort en fotomateriaal waar we ook eens mogen door kijken en jaloers op zijn!

Dan: lunchtime! Onze kapitein tovert champagne, oesters en een buffetje tevoorschijn. Moet dit nog meer zijn?

Terug aan land kan Lieven niet weerstaan om met een quad en gids de duinen in te trekken. Ondertussen heb ik een leuke babbel met de vrouw van de gids over het leven in Namibië. Ze kweekt een jonge papegaai als een baby'tje en ik mag hem ook even bijhouden in zijn dekontje.

Blijkbaar was het een fameuze rit in de duinen maar zou je zó verdwalen zonder gids. Blij als een kind is Lieven met zijn quadtocht. Duin op en steil weer af...en op en (heel) snel weer af...

Etosha wildpark

Na de zee vertrekken we door het binnenland naar een volgend hoogtepunt: het befaamde wildpark van Namibië: nl. Etosha.

Een safari ontbreekt nog op deze wonderlijk mooie reis en we zien er al echt naar uit.

Dit deel (laatste week) van de reis is wel veel gemakkelijker en meer ontspannen.

De natuur is nu niet meer zó ongelofelijk maar nog steeds de moeite.

Onderweg is er nu meer bewoning. We rijden ook door stadjes en zien er marktjes en ook de lokale bevolking, de Herero-vrouwen met hun brede hoofddeksele.

Onderweg nog een overnachting in een leuke lodge met ons eigen hutje. Beetje luiere en lezen in de zon en (na)genieten. Ondanks dat er zoveel zand is in Namibië zijn veel slaapgelegenheden toch redelijk toegankelijk doordat er overal paadjes aangelegd zijn om met de valiezen te kunnen rijden. Trouwens op rolstoelgebied is Afrika toch wel goed te bereizen daar zoveel met de auto moet gebeuren, ook safari's zijn ideaal met een rolstoel want iedereen zit in de auto!

In Etosha slapen we in de kampsite Okaukuejo. Er is een mooie drinkplaats bij die's nachts ook verlicht is en waar de dieren komen drinken. We zagen er 5 neushoorns met 2 jongen, olifanten, oryxen, gazellen.

Iedereen zit 's avonds in stilte rond de drinkplaats te genieten van de dieren en de warme Afrikaanse nacht.

Hier geen eenzaam gevoel meer, integendeel, toeristen genoeg! Vrachtwagens met reizigers die hun tentjes opslaan en 's avonds rond het kampvuur zitten. Als wij 's morgens opstaan zijn ze allang weg.

Drie dagen rijden we in dit prachtige maar bloedhete park. Nog nooit zagen we zóveel dieren. Er zijn veel waterholes, sommige ook kunstmatig aangelegd, en dit maakt dat er steeds veel dieren komen drinken. In andere parken zoals bvb. de Serengeti (Tanzania) zijn die drinkplaatsen er niet zoveel en zie je de dieren veel verspreider en occasioneel.

We rijden van waterput naar waterput en zitten te genieten van het steeds herhalende schouwspel van giraffen, olifanten, neushoorns, impala's, gemsbokken, gnoes, varanen en zebra's die komen drinken.

Bij een poel stonden zeker 25 olifanten met 5 kleintjes te baden. Het baden duurt meer dan een uur. De grote bulls staan wel wat gevaarlijk rond te kijken (ze zijn het ook). De olifanten maken zich nat en rollen ook in het bruine water. Honderden andere dieren staan ondertussen geduldig op afstand te wachten in de hitte. De hiërarchie onder de dieren wordt altijd gerespecteerd.

Etosha is eigenlijk een enorme zoutvlakte, zeer dor, en veel wit zand waardoor het nogal bevreemdend oogt. Het ligt wit en plat te zinderen in de zon.

We zien tientallen giraffen, gracieus en toch schichtig drinken. Hyena's die de hele dag in de poel liggen bij hun rottende prooi. Bah. We zien overdag een prachtige leopard, bijna niet te herkennen tussen de keien en gele grassen. Ongelofelijk hoe één ze zijn met de natuur.

Zovelen doen altijd lyrisch over safari's en wij nu ook (en eigenlijk kan je niet echt onder woorden brengen waarom) maar dat behoort echt tot één van die hoogtepunten in de wereld van het reizen. Eventjes deel uit maken van die wonderde wereld. In een ander leven zouden we hier wel willen wonen in dit prachtige land en van die safarifilms maken, en in tenten slapen, en.....(dromen zeker?)

Op een avond, bij de ondergaande zon ontdekken we ineens een leeuw met haar welpen. De welpen 'jagen' op zebra's, of proberen tenminste. Gebiologeerd slaan we het schouwspel gade. We moeten nog crossen om op tijd in het kamp te zijn, want precies op tijd (18.30 uur) sluiten de deuren. En we hebben geen zin om hier buiten de nacht door te brengen!

Laatste dag in Etosha ziet de hemel verdacht zwart. Natuurlijk moeten wij die richting uit. De dag voordien hadden we ook reeds veel rook in de verte gezien.

En inderdaad, onze vrees wordt werkelijkheid: het brandt reeds een hele dag in het deel waar we door moeten.

We zien enkele parkwachters met één vooroorlogs brandweervehikel rijden, toch een belachelijk zicht in dit enorme park. Door de droge wind wakkert het vuur nogal aan en slaat het ook over de weg en dit is wat ze willen voorkomen. Doch ze zien er nog niet paniekerig uit. Beelden van enorm brandende gebieden komen toch wel voor onze geest. Gelukkig blijft het bij kleine vlammen en grote zwart geblakerde vlaktes.

We vervolgen toch zonder echt gevaar onze weg, maar zijn blij als we het Etoshapark uit zijn en in onze volgende lodge aankomen. Daar horen we tot onze ontsteltenis dat deze 3 jaar voordien uitgebrand geweest is. Men heeft zwartgeblakerde resten in de receptie tentoongesteld...

's Nachts worden we wakker met een brandgeur in onze neus. De wind zat onze richting, blijkt. 's Morgens is er weer een stralend blauwe lucht en we horen dat de brand in een andere richting getrokken was.

Zeiden we 'Op avontuur in Namibië?'

Na deze heerlijke dagen nadert het einde van onze trip en overnachten we nog in een lodge waar men zich toelegt op het rehabiliteren van zo'n 80 cheeta's (jachtluipaarden). Men poogt dieren die bvb. gekweekt zijn op farms voor de kinderen (en die als ze groot worden ineens toch wel gevaarlijk blijken te zijn)

opnieuw in het wild te laten. Het is een gedroomde plaats om onze 15e huwelijksverjaardag te vieren.

's Avonds na een heerlijk diner (trouwens overall was het eten en ook de drank heel lekker!), rond een romantisch kampvuur maken we kennis met een zeer krasse blanke farmersvrouw. Ze vertelt hoe ze als jong meisje uit Duitsland hier kwam wonen op een enorme farm. Ondertussen is ze al 75 jaar Haar leven is als een film van Kunta Kinte.

De koloniale levenswijze bestaat hier zeker nog met de blanke farmer en daar rond de zwarten die in huisjes wonen en kost en inwoon krijgen in ruil voor arbeid. Uren glijden voorbij, elk heeft zijn meningen en ervaringen in dit toch wel politiek en rasgevoelig geladen gesprek.

Met tegenzin moeten we terug naar Windhoek vertrekken. Brunhilde wacht ons op en moet lachen met onze enthousiaste verhalen. Ze zal dit ongetwijfeld nog horen van andere toeristen.

Wij moeten minder lachen als we naar huis bellen en...horen dat Sabena die dag failliet is! Onze vlucht vanuit Frankfurt kunnen we dus vergeten! Dan maar de trein naar huis, och als het dat maar is!

Wat zeiden we alweer...op avontuur...

Ingrid Leroy
November 2001

ACTIVITEITEN

Kalender

Noteer deze data alvast in jouw agenda.

- 8 april: fuif Aalter (thema Hawaiï) (Mireille)
- 17 of 24 mei: strandzeilen (Hervé)
- 15 juni: fietsen (Jacky)
- 21 juni: daguitstap (waarschijnlijk Eftelinck; Davy en Juri)
- 8-10 augustus: kajakweekend het Biesbosch (Mario)
- 24 augustus: fietsen (Jacky)
- 7 september: fietsen (Jacky)
- 13 of 20 september: strandzeilen (Hervé)
- 27 september: souper + fuif (Zaal Begonia, De Pinte) (Mireille, Juri)
- november: Night of the Proms (Ludo)

Voor de **filmuitstappen**, neem contact op met Filip of Wendy.

Verantwoordelijken activiteiten:

Davy: 0477 37 80 27, davy@piekernie.org

Jacky: tel. 09 357 46 46, jacky@piekernie.org

Filip: tel. = fax 055 31 04 22, filip@piekernie.org

Hervé: herve@piekernie.org

Juri: 0475 85 19 44, juri@piekernie.org

Ludo: 055 31 99 12

Mario: 056 53 05 73, mario@piekernie.org

Mireille: mireille@piekernie.org

Wendy: 0497 81 50 04, wendy@piekernie.org

"De Purperen Zwembroek"

Beste Piekernie's

't Is niet het zoveelste exemplaar van Jommeke en zijn Miekies, ook niet den titel van een nieuw modemagazine, ook niet een vraagstuk waarop dit het antwoord zou moeten zijn, 't is gewoon den titel van wat nu komt. Wil je weten waarom, dan moet ge verder lezen.

We zijn vrijdag 9 augustus 2002, ik ken wel de afrit die ik moet nemen, maar verdomme, het begint alweer te regenen; gieten, enfin, het enige wat ik bijheb is m'n gsm en het blaadje dat Mario mij had opgestuurd/gemailed. Gelukkig stond daar een telefoonnummer bij. Ik naar dienen vent gebeld. Hallo,... (ik mijnen uitleg gedaan)... "nou ja".... als je dat leest met een hollands accent is dat steeds leuker..... "dan rijdt u nog effe verder, zo'n kilometer of zeuven, en dan neemt U de afslag Hank...." Dankjewel Meneer... Tot straks..

Ik was weer bijna de weg kwijt naar ergens waar ik weliswaar maar één keer per jaar naartoe rijd, maar nu toch reeds voor de derde keer. "Recreatiepark De Brabantse Biesbosch". Oef Ik ben er, en wouw, de grote tent staat recht, veel gekenden nog die ik nog bij naam ken van vorige edities, niet allemaal natuurlijk, enfin, 't wordt een onvergetelijk week-end.

We waren echt met velen, met drie nieuwkomers ('k weet de namen niet meer: mea culpa), een aantal gekenden waaronder Ann, Mario, Eveline, David, Jeroen, Dimitri, Wouter, Nathalie, Sabine, Serge, Kris, Wendy, Filip, Raf, Riet en Anne-Marie, en een paar die ik er ken van zo gewoon hier in 't ronde, Pieter (de grote blonde kerel met de lange haren), Nele, de kindjes, en al de rest die ik vergeten ben natuurlijk, enfin de grote tent stond recht en iedereen was zijn eigen kleine schelp aan het rechtzetten.

Als alle touwtjes vast waren gemaakt en iedereen naar 't midden van het terrein afzakte, vormde zich er een grote tafel. Bijna iedereen kwam er rond zitten. De avond verliep zacht in 't begin en fel naar 't einde toe. Schunnige moppen en ... trouwens kende die mop van die twee luizen ...

Moptje...

2 luizen komen mekaar tegen en die ene loopt zo te hoesten en te niezen.

Vraagt die andere: "Awel, ... waar hebde gij weer gezeten ?"

"Och zwijgt, ik zat deze week in de snor van nen motard-rijder, en ik moet een valling (verkoudheid) opgedaan hebben."

Zegt die ander: "Maar enfin, waar dat gij kruipt, ge moet U nestelen in de schaamharen van een vrouwtje... het is daar warm en zacht,... ge zult geen valling niet meer opdoen.".

Zo gezegd zo gedaan.... De week daarachter komen de twee luizen elkaar weer tegen, en die ene is nog altijd aan het hoesten en aan 't niezen, Die andere vraagt "Maar enfin, ge hebt niet gedaan wat ik U gezegd heb zeker."

"A bah kedoe" , zegt ze, "ik ben mij gaan nestelen in de schaamharen van een vrouwe, maar 't was daar zoo goe, en warm, en zacht, ... en 'k moekik in slaap gevallen zijn, en als ik wakker werd.... zat ik weer in de snor van dienen motard.... !!!" Ha Ha

Einde Moptje...

Awel, zo is dat daar heel den avond geweest. Iedereen vertelde zijn moppekes, gebeurtenissen, en dat alles met een goed glas witte of rode wijn... Da was daar een plezante bedoening.

... nacht...

...ochtend...

za 10 augustus 2002

We maken alles klaar voor de grote tocht. Met drie Canadese kano's gaan we de wateren rond 't Biesbos verkennen. Natuurlijk, onzen trouwen natuurgids Jan was er niet ... geen probleem voor gasten gelijk Filip, Jeroen, Pieter, Ludo, Vincent, Wouter, Kris ... enfin we zoeken daar drie stuurmannen uit en drie slagmannen, ne perfecte kaartlezer (kuch kuch) en we zijn 't sop in gegaan. Ge

moet wel begrijpen voor de mensen die nog nooit mee ne kano op zulke wateren hebben gevaren, der staan daar geen plakaten, geen pijlen, geen middenlijnen of bordjes, "sens unique"... ge peddelt en als ge verkeerd zit, moet ge opnieuw peddelen. 't Eerste probleem op den noene was dat daar nen boot aan het zinken was. Iedere minuut kwam daar langs een onzichtbaar gleufke toch een klein potteke water naar binnen... die gleufkes maken ze altijd onzichtbaar om de meevarenden niet bangelijk te maken... We legden dienen boot op zijnen zijkant en met den tape die op de verkeerde plaatsen was geplakt, kleefden we dat ding gewoon TOE. Potdicht, waterdicht, enfin, toch niet van dien aard dat we er ons nog problemen moesten over maken.

Na de middag, op onzen terugreis door het wondermooie waterpark, effe toch een binnenwegske gepakt. Zeg'tem Filip "Langs hier is 't korter, en als we dan hier doorsteken, komen we dan daar uit." Schoon op dat planneke ... We zien daar ne gast op zijnen schonen motorboot met een purperen zwembroek, vragen we dienen gast: "Heeé, kunnen we hier door varen?" en hij zegt dan - ge moet dat weer op z'n Hollands lezen - "Nou .. ja... het ligt wel wat toegegroeid met riet, maar je kan er wel door ..hoor." en wijle weg.

We zijn naar mijn mening nog nooit zo in een "oerwoud" beland als dat kleine steegje. Meer met de peddels in het riet en in de zijkanten, onder takken door gaan varen, dat slijkerig wier onder ons gat, een beetje bijduwen, gelukkig niet

moeten uitstappen. Met een kaartlezer als Filip telkens de goede keuze gemaakt.... bochtje links, draaitje rechts... en nu eh... weer naar rechts ... peis ik, en dan ... kijk ginder achter den draai ligt er nen boot.... we zullen het daar nog eens gaan vragen.... Weer dienen vent in zijn PURPEREN ZWEMBROEK ... Ge moet wel weten dat ge dan al zo'n half uur zit te wrochten en te wroeten om uwen boot vooruit te krijgen en dan ziet ge dat manneke daar weer in zijn purperen zwembroek ... weer in 't Hollands - "Nou meneer, het is om te zeggen dat je door dat steegje wel degelijk door kunt varen!". We hebben dan wijselijk besloten het telkens aan de groep te vragen: "Gaan we nu links of rechts?", en tegelijkertijd ook eens een tweede en derde man (vrouw) de kaart eens te laten lezen. ... We hebben trouwens ook veel reigers gezien onder de baan ... (hé Raf). Dat is toch ne grote vogel met van die lange poten en een bek. Ik wist dat niet, maar er zijn blijkbaar meerdere vogels die aan die beschrijving voldoen, en toch geen reiger zijn!

Den barbecue dan, die was overheerlijk ... bij wijze van nasmaak kan ik hier nogmaals zeggen, HMMMMMMMM, Lekkkkkerrrrrrrrrr (doe eens uw oogskes toe en ruik nog eens de geur van de bbq-kruiden) ... Dit hoeft geen verdere uitleg ... zorg gewoon dat je er volgend jaar weer bij bent!

Om te vermelden: ik ben met de gastjes van Ludo en Anne-Marie samen met Filip een paracommando-route gaan doen ... Loes, Gus, Fientje en Marieken ...

De jongens waren verloren, OK, maar we hebben een eervolle tweede plaatst behaald. De meisjes waren trouwens voorlaatste! He he he ... sliep sliep ...

... nacht ...

... dag ...

11 augustus 2002

Van ochtend kan je niet meer praten als iedereen na 9.00 uur wakker wordt ...

De tent van Nele & Pieter viel prompt in; een wervelstorm? een cycloon? een aardbeving?... Ze komt van onder haar ingestuikt tentje vandaan effe gluren... 't is verdomme windstil... en dan plots.. flits... (bliksem?) bah neen gij. 't was de plezanten Kris die eerst de haringen van hun tentje had losgemaakt en daarna het hele gebeuren op de gevoelige plaat had gezet.

We starten in de voormiddag nog een klein tochtje op de stille wateren. We dringen door tot in het diepst van het ondoordringbare woud, getooid met kapes en kompas. Deze keer gaan we ervoor. We kennen de knepen van het vak, voor een kleine tegenslag deinzen we niet meer terug... tot we allen dan toch moeten toegeven aan de grillen der natuur, het waterloopje loopt ten einde. We keren de boten, en gaan moe maar voldaan terug huiswaarts.

Groeten aan allen die ik daar heb ontmoet

Heb je reacties op "De purperen zwembroek" dan mag je me dat evenwel mailen rafvanboven@hotmail.com. Ik kijk al uit naar het volgende avontuur en Piekernie...

Raf Van Boven

Daguitstap: Efteling

Dag Piekernielezers,

We hebben met z'n allen zo'n fijne dag gehad op 19 augustus, dat ik besloot om een "verslagske" te sturen zodat "iedereen" zin krijgt om die nieuwe bus te huren en pret te beleven, ondanks het feit dat je leven een nieuwe wending kreeg...

We hadden zin om met een tiental vrienden en/of familieleden naar de Efteling te gaan, en door de Piekerniebus te huren, kon de pret al in de vroege uurtjes beginnen.

Wat bleek: het was de spiksplinternieuwe, knalrode bus!

Eindelijk was het dan zover: onze oprit werd gesierd door een kanjer van een bus. Als onze burens het nu nòg niet doorhadden dat ik me enigszins "anders" voortbeweeg door het leven, dan konden ze er nu niet meer naast kijken.

We hadden een heel traject voor de boeg en zouden als het ware een pendeldienst worden, want we hadden verschillende stopplaatsen waar onze vrienden zich dan toevoegden aan het "gekke" gezelschap van die ene dag...

Je zou kunnen zeggen dat de "zachte sector" ferm vertegenwoordigd was: Nancy, die verschillende maanden bij ons gewerkt had (zodat het huishouden OOK op wieltes mocht draaien) kwam bij ons aan om 07.00 uur, samen met haar zoontje Sander (bijna 4). Joost was "chauffeur van de dag" en ook Anne, onze dochter van bijna 15, ging mee.

07.15: het thuisfront was ingestapt en ons avontuur kon beginnen. We reden naar het centrum van Gent waar we Kim, nog niet zo lang geleden laatstejaars stagiaire kiné in het RC, en Koen oppikten.

Het busje raakte al iets meer bevolkt en zo reden we richting Wilrijk, want daar was de volgende halte: Mien en Vidje stonden ons al op te wachten. De vriendschap met Mien is ontstaan tijdens het wassen en plassen in het RC.

Helaas, ter hoogte van Antwerpen was het niet zo leuk: het regende enorm. Maar we geloofden in onze dag en Tilburg was nog een eindje verder, hé...

Toen we weer op pad waren, kregen we telefoon. Ik kon echter niet verstaan wie er aan de lijn was, dus dat gaf oorzaak tot hilariteit... want het bleek Sien te zijn, die deze zomer ook in het RC "gelogeed" was, in dezelfde periode als ikzelf.

Zij zou op eigen krachten naar de Efteling komen, maar het regende pijpenstelen in Limburg en ze hadden ginds besloten om af te zien van hun uitstap. Jammer... we hadden er zo op gerekend om voltallig te zijn.

09.55: prima op tijd kwamen we aan bij de Efteling; en de zon was "stralend" van de partij. Dan maar vlug even op de foto, want de Piekerniebus kon toch wat reclame krijgen, niet...

10.00: de start van een mooie dag, al kregen we eerst even te maken met een hele fijne regen, die je onmiddellijk doornat maakt. Maar niet getreurd: we startten met de carrousel, één van de binnenattracties.

Met veel gelach en geproest ben ik in die koets geraakt en daar ging de carrousel. Koen bleek veel te groot te zijn voor z'n paard en had telkens de neiging om er overheen te vliegen. Sander vond het te gek, al gleed hij bijna van z'n paard, dus Nancy had haar handen vol om zowel Sander als haarzelf "te paard" te houden.

Er werd heel wat afgelachen om de evenwichtsstunts van de anderen.

We besloten nog een tweede toerke te blijven zitten, maar zaten toen met de hele bende in die ene koets. Jammer genoeg is die foto mislukt, je had ons moeten zien!

Die "oude" paardenmolen bleek zo leuk dat er nog heel wat bezet gehouden werden door ons bende; ja, ik had nu eenmaal gezegd dat ik op een paard zou zitten; en dat heb ik uiteindelijk ook gedaan!!! Vraag me niet aan welke snelheid! Na een tijdje besloten we om de paardenmolens te laten voor wat ze waren en schakelden we over op tal van andere... we hadden dolle pret.

Van tijd tot tijd werd de rugzak aangesproken, want van al onze avonturen kregen we een grote honger.

Het bleek voor Joost ook een hele fijne ervaring, want hij stond er niet alleen voor om me in en uit de toestellen te tillen: Vidje, Koen en Mien hielpen ijverig mee: gedeelde lasten, dubbele pret!

Nadat we de Condor overleefd hadden, kwamen we in het ruige gedeelte van het park waar tal van achtbanen en andere gedurfde attracties ons opwachtten. Anne vond het te gek dat ik in alles meeging...

Er was een achtbaan, de Python als ik me niet vergis, en die zouden we doen. "Die gaat toch niet overkop, hé, want of ik dàt zou durven????!!! Neen, hoor, da's een andere... en of het een andere was..."

De volgende halte was ook een achtbaan, maar eentje op een volledig houten constructie. Mien en ik hadden weer samen een zitje gekozen en tijdens dat ritje heb ik ongelooflijk genoten, maar ook de hele tijd gegild! En Mien haar armen tot moes geknepen, vrees ik.

Daarna was het voor mij dringend tijd om wat "uit te rusten", want al die dolle ritjes vergden toch enorm energie van m'n spieren. Dus hielden Joost en ik de wacht bij Sander die doodleuk in slaap gevallen was, in z'n buggy.

Mien, Vidje, Koen, Kim, Anne en Nancy zijn nog verschillende keren in die achtbaan geweest en hadden de grootste pret!

Nadat we onze magen ook wat pret bezorgd hadden, zetten we onze zoektocht doorheen het park verder en kwamen we uit bij de wildwaterbaan. Daar we niet zo goed wisten of we binnen konden met de rolstoel, ging de hele bende op verkenning, terwijl Joost en ik gebombardeerd werden tot "wacht" bij alle rug-

zakken. Het kriebelde toch teveel om te weten HOE die wildwaterbaan in elkaar stak, dus gingen wij op zoek naar een goeie uitkijkpost: we zagen er veel passen, maar onze bende? No way! Hoe kon dat toch??! Dus wij zagen hen niet en zij vonden ons (eerst) niet meer (terug)...

Kim en Koen waren al helemaal opgenomen in hun omgeving: kleddernat! Het leek of Kim een nieuwe broek aanhad: een paar tinten donkerder... de "wildwater" look?...

Toen werd de "wacht" gewisseld en Joost en ik gingen mee! Wij dus via de speciale ingang voor rolstoelers: we konden zagezegd niet lezen, want in plaats van 2 begeleiders had ik er 6 mee, maar zonder opmerking mochten we er met z'n allen door.

De anderen hadden al pret op voorhand, want zij kenden de stroomversnellingspunten, of wisten waar ze tegenaan konden botsen, waardoor er water binnenkwam. Ze hoopten dat Joost en ik goed nat zouden worden, want ik had teveel gelachen met hun "nieuwe" outfit, maar neen, hoor, het waren alweer Koen en Kim die alles over hen heen kregen. Bij ons tweede rondje heeft Koen er alles aangedaan opdat Joost en ik doorweekt zouden zijn, want ik had al lachend opgemerkt dat ik nog bijna niks nat geworden was. Bijna kon hij z'n geluk niet op, maar net toen ons bootje een niveauverschil overbrugde, draaide het weer: het water "sprong" over ons heen, recht op... Koen!! We konden niet meer bijkomen van het lachen. Kleine wraakactie van Koen, want het water spetterde in onze gezichten...

Omdat iedereen toch al nat was, werd besloten om te gaan kajakken. Nancy en ik bleven toekijken, want het was toch iets te gevaarlijk voor Sander. Veel hebben we niet gezien, want ze waren met z'n allen uit het zicht verdwenen en later bleek dat ze een serieus watergevecht gehouden hebben...

Alvorens onze magen (voor de zoveelste keer) te vullen en een bezoekje te brengen aan het Sprookjesbos (je kan de Efteling toch niet verlaten zonder even ondergedompeld te worden in de wereld van de magie, hé?!), besloten we nog even een ritje te wagen in de Bobslee. Het was fantastisch!!! We scheurden door de vele bochten! Sander wou gewoon nòg een keer, het was veel te leuk, zei ie!

Helaas, aan alles komt een eind, en ook aan deze mooie dag... het park ging sluiten.

We zochten de bus op en moe maar voldaan keerden we huiswaarts.

De één na de ander werd afgezet op hun thuisadres en toen merkten we, tot onze schrik, dat het al bijna middernacht was.

Daar ik tijdens m'n laatste verblijf in het RC heb mogen ondervinden dat de deuren definitief dicht gaan om 24.00 uur, besloten we om rechtstreeks naar het UZ te rijden, zodat de Piekerniebus veilig en wel afgeleverd kon worden. Eigenlijk

was dit meer bedoeld voor de sleutels, want de bus op z'n plekje parkeren, kon elk moment van de dag (of nacht)...

Allé, hup, daar kwamen we aan bij "building K7", de deuren waren nog open. Zelfs Ria zat nog buiten, te genieten van een sigaretje.

De bus stond op z'n plek, maar we hadden nog steeds niemand gevonden op de verpleeggang, dus besloot ik om het "secretariaat" binnen te rijden. We zochten een papierke waarop we een boodschap konden achterlaten, zodat ook de sleutel op de juiste plek terecht kwam.

Op dat ogenblik komt er iemand van de bewaking binnen en die man zegt heel vriendelijk: "Goedenavond"... Hij had niet door dat ik daar helemaal niet hoorde te zitten. Ik had kennelijk de job van m'n leven gevonden... haha...

Eenmaal bij ons thuis verwisselden ook Sander en Nancy vlug van auto en reden zij huiswaarts.

We vermoeden dat ieder van ons een onvergetelijke dag gehad heeft.

Ooit zong iemand: als je gelooft wordt droom werkelijkheid...

En of...

Els D'herthoge

Piekerniefuif

Het was voor mij de eerste fuif van Piekernie en mijn **2 de** fuif met de rolstoel. Ik keek er naar uit want ik had met een bende toffe en jonge mensen uit K7 afgesproken. Eenmaal aangekomen was de bende er al. In het begin zat ik stilletjes te observeren en op mijn gemak te babbelen. De muziek vond ik zeer goed, dat was ook een grote meevaller.

Dan begonnen de eerste mensen te dansen, dat waren hoofdzakelijk mensen die in K7 werken. Er was nog geen rolstoel op de dansvloer te bespeuren. Daar de muziek mij enorm in dansstemming bracht, zat ik al gauw niet meer stil in mijn rolstoel. Plots voelde ik mijn rolstoel achteruitgaan in de richting van de dansvloer. Iemand had me zien dansen en trok me daarom op de dansvloer. In het begin voelde ik me wat onwennig maar de reacties waren zo goed dat ik me gauw op mijn gemak voelde en ik nog meer ging dansen. Er kwamen meerdere mensen met de rolstoel op de dansvloer, sommigen wouden echt goed dansen. Voor mij was de fuif een groot succes. Ik heb me heel goed geamuseerd. Volgend jaar ga ik zeker opnieuw naar de fuif met dezelfde bende, we vonden het allemaal heel tof en zeker voor herhaling vatbaar.

Mia Pennick

REDACTIONEEL

ONLINEr –11-

Onlangs was het weer zover. Plots, zomaar, op een doodgewone weekdag, begon mijn elektrische rolstoel 'kuren' te vertonen. Hij sputterde letterlijk tegen bij het kortste afstandje dat hij diende af te leggen. Van de ontbijttafel naar mijn computertafel was er al teveel aan. Enig manoeuvreerwerk van de pc naar de printer liet hem tilt slaan. Het metertje dat het energieniveau van de batterijen aan geeft, stond constant in het rood... ook na urenleng opladen.

Een uiterst irritante situatie voor iemand die voor de volle 100 percent afhangt van het smetteloos functioneren van zijn vervoermiddel. Mijn bewegingsvrijheid was gedwongen beperkt. Ik was geïmmobiliseerd... en geërgerd.

Daarbovenop was ik ook nog een beetje ongerust. U dient namelijk te weten dat mijn rolstoel intussen meer dan 15 jaar oud is, en dus zijn houdbaarheidsdatum toch wel licht overschreden heeft. Bijgevolg vreesde ik dus voor zijn voortbestaan. Ik was er van overtuigd dat deze panne de doodsteek zou zijn voor mijn trouwe vierwieler. Voor eens en voor altijd, over en uit.

Zoals wel vaker gebeurt bij een (nakend) sterfgeval, komen dan de herinneringen boven: ik zag hem weer gezwind snorren over de zeedijk van Blankenberge, jong en vrij van zorgen... net als ik; ik zag hem dokkeren over de Brugse kinderkopjes, of een terrasje doen op de Gentse Feesten... Goede tijden... maar ook slechte tijden. Die keer dat hij pertinent alle dienst weigerde tijdens een shoppingtour in een drukke winkelstraat bij voorbeeld. Of toen hij, geheel zonder mijn of andere menselijke tussenkomst, zichzelf in beweging zette, en mij bijna de heg in reed. De herstellingsman – die achteraf nog voor een obsceen hoge rekening zorgde, omdat hij uit het verre Brussel was moeten komen aandraven met een vervangstukje – vergoelijkte hem dan nog met de opmerking "dat is nu eenmaal techniek, hé meneer". Maar ik wist wel beter. Een eigen willetje, dat had ie. Niks menselijks was hem vreemd. Ik zou hem missen... indien hij onherstelbaar zou blijken te zijn.

Een eerste onderzoek van zijn ingewanden was veelbelovend. Er werd een kapotte zekering ontdekt. Vervangen was een koud kunstje. Ik had weer hoop. De daaropvolgende oplaadbeurt, of liever gezegd: het testritje nadien, maakte echter duidelijk dat het euvel daarmee niet verholpen was.

Een PLAATSELIJKE herstellingsman werd er bij geroepen. De man had een heel assortiment meet- en testapparatuur bij. Met kloppend hart keek ik toe hoe hij zijn apparaatjes één voor één aan de patiënt koppelde. Meer dan wat gemompel en geblaas kwam er niet uit, terwijl hij zich in alle bochten wrong om de gegevens te kunnen aflezen. Alles werkte normaal.

In mijn verbeelding zag ik de man al de stekkers eruit trekken, en mij met meelevende blik melden dat de patiënt niet meer te redden viel. De uitvaart moest geregeld worden, stukken gerecycleerd...

"Deze batterij hier is anders wel kapot hoor", sprak de man plots.

Een stem uit hemel!

Als het dát maar was! Kapotte batterijen waren eenvoudig te vervangen toch? Door nieuwe!

We waren gered! Mijn stoel en ik!

De herstellingsman bleek bereid meteen in zijn wagen te springen om een nieuw stel batterijen te halen. Hij ging ze nog plaatsen, aansluiten, uittesten en mooi opblinken ook. Het enige wat ik nog moest doen, was de rekening betalen. Maar dát had ik er wel voor over.

Een dag later reden we weer. Zonder haperingen en sputteringen. Als nieuw.

Die stoel van mij is onsterfelijk. Binnen 3 jaar, wanneer hij meerderjarig wordt, trakteer ik hem op een etentje, in een rolstoeltoegankelijk restaurant. Daar komt ie graag, de lieverd.

Christ Braet

Cursus "Mezelf zijn met mijn handicap"

Ondanks beperkingen toch ten volle leven

Je wil:

- meer zicht krijgen op hoe je jezelf met je handicap beleeft,
- meer evenwicht vinden in je leven, en hindernissen die er zijn aanpakken,
- je leven zelf in handen nemen en je levenskracht verder ontdekken.

Je krijgt:

- een methode aangereikt waarmee je je eigen levenskracht op het spoor kunt komen,
- inzichten in hoe je met hindernissen in je leven kunt omgaan,
- wegen om verder te groeien en je eigenheid te ontplooien.

Kostprijs voor de korte cursussen gespreid over drie dagdelen: 35 EUR

Dit is een nieuwe cursus van PRH Vlaanderen. Meer info op www.prh.be.

Heb jij interesse voor deze cursus, laat het mij weten (jacky@piekernie.org).

Indien voldoende mensen gevonden worden, zal die cursus door Piekernie georganiseerd worden in het Revalidatiecentrum. Eén van de medewerksters is zelf paraplegisch, weet dus zeer goed waarover het gaat.

Op zoek naar HULPVERLENER ???

Voor verzorging, ADL-hulp,
nachtelijke oppas, ...

-

Plaats tewerkstelling: omgeving GENT.

Full-time of part-time.

(Geen zwartwerk!)

-

Bel mij: 09 329 00 28 / GSM 0478 32 98 55

Gerda Broers

Opvouwbaar urinaal

voor man en vrouw

uribag voor man : 17.28 euro

uribag voor de vrouw : 19.77 euro

voor piekerniekers : 20 % korting.

De Smedt Ronny Kattestraat 24, 9700 Oudenaarde
tel. 055 30 94 44 - ronny.de.smedt@pandora.be

Publiciteit Double Performance
geleverde film van vorige keer

AANKONDIGINGEN

Adreswijziging Vlaams Fonds:

Vanaf 1 januari is het adres van de provinciale afdeling Vlaams-Brabant: Brouwersstraat 3, 3000 Leuven, tel. 01631 12 11, fax 016 31 12 29, e-mail: Leuven@vlafo.be. Vanaf 1 februari huist Oost-Vlaanderen in Kortrijksesteenweg 788, 9000 gent, tel. 09 269 23 11, fax 09 269 23 29, e-mail: Gent@vlafo.be.

Interessante websites

- <http://users.pandora.be/cor.cor/cor.html>. Vele verwijzingen naar verenigingen, vakantie, ...
- <http://www.toegankelijkreizen.be/>. Heel interessant. Veel mogelijkheden.
- Reizen met een handicap, organisaties in België. <http://www.euroreizen.be/infopagina/handicap/index.htm>.
- <http://www.rolstoelmeerdaagse.nl/index2.htm> en <http://www.madweb.nl/trv/>. Voor de fietsliefhebbers.

Met dank aan Patrick Desmedt

"Struikelblokken"

Iris is een jonge vrouw, verlangt naar een relatie en een gezin. Haar verlangens zijn heel gewoon. Iris is gehandicapt en dat is minder gewoon. Als Iris haar verlangens wil vervullen, liggen er heel wat 'struikelblokken' in de weg.

Ik had het genoeg, de try-out van dit stuk mee te maken. Indien jij daartoe de kans krijgt, aarzel niet. Echt een aanrader!

"Struikelblokken" is een productie van Theatertoestand VZW. Christiane Schürg, Borkelstraat 3, 2900 Schoten, tel. = fax 32 3 658 18 49, gsm 0495 49 52 03, e-mail: chistian.schurg@pi.be. Meer nieuws op de website : <http://theatertoestand.tripod.com/>.

Jacky Boelens

Vzw Traject is een dienst die de vragen en wensen van personen met een beperking en hun omgeving beluistert. De trajectbegeleider kan samen met jou op weg gaan en helpt je zoeken naar antwoorden op jouw vragen en wensen. De bedoeling is dat je de ondersteuning krijgt die je zelf wil, en dat je zelf bepaalt hoe jouw leven eruit ziet!

UITNODIGING voor de INFO-AVOND van TRAJECT vzw

Voor wie ?

Voor personen met een beperking, ouders, broers en zussen, andere familieleden, vrienden, ...

Waar en wanneer ?

Je kan zelf kiezen naar welke avond je komt:

- Donderdag 13 februari 2003 van 19 – 21 uur in de Concertzaal van het Cultureel Centrum De Meersen, St. - Niklaasstraat 4 in IEPER (plan zie keerzijde) OF
- Dinsdag 18 februari 2003 van 19 – 21 uur in de lokalen van het HBOV, Koning Albert I -laan 6 in BRUGGE (achterkant van het station)

Programma ?

Voorstelling door Daniël Moeyaert, voorzitter vzw Traject
Voorstelling van de vzw Traject door de trajectbegeleiders
Gebruikers aan het woord
Pauze
Mogelijkheid tot het stellen van vragen

Inschrijven...

Inschrijven is niet nodig, maar laat wel op voorhand weten of je specifieke ondersteuning nodig hebt (een coach, een tolk, visuele ondersteuning,...).

Hebt u vooraf nog vragen? Bel ons gerust op! (0472/ 91 82 79 of 0472/ 78 93 04)

Merlijn Van Hooreweder & Isabelle Leenknecht,
Trajectbegeleiders vzw TRAJECT.

(Ingezonden mededeling)

In de wereld zijn er 500 miljoen personen met een handicap.
Hiervan leven er 400 miljoen in ontwikkelingslanden.

Heb jij een sprankeltje tijd die je nuttig wil besteden?
Zin in vrijwilligerswerk in een toffe omgeving?

Wij bekijken "handicap en cultuur" en brengen dit aan een breed publiek.

Nog niet duidelijk, neem dan contact op met:

Platform Handicap & Ontwikkelingssamenwerking
Kurt Hamoiriaan 46, 1030 Brussel
Tel. +32 2 242 05 96
E-mail : info@phos.be

(Ingezonden mededeling)